20. วสลสุดุดปาฐ(พระสูตรแฮดงหลักแห่งความเป็นคนต่อย)

¶.¶.25/305-306/349

โกธโน, อุปะนาที่ จะ,
 วิปันนะทิฏฐิ มายาวี
 ทั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนมัก โกรร สูก โกรร ลบหลู่อย่างเลว มีที่ฏฐิวิบัติ และมีมายา พึ่งรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

2. เอกะชัง วา ทะวิชัง วาปี, โยธะ, ปาณัง วิหิงสะติ,

ยัสสะ ปาเณ ทะยา นัตถี ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนสู้เบียดเบียนสัตว์ที่เกิดหนเดียว แม้หรือเกิดสองหน ไม่มีความเอ็นดูในสัตว์ พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

โย หันติ อุปะรุนเธติ คามานี้ นิคะมานิ จะ,

นิคคาหะโก สะมัญญาโต ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนเบียคเบียน เที่ยวปล้น มีชื่อเสียงว่า ฆ่าชาวบ้านและชาวนิคม พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

กาเม วา ยะทิ วารัญเญ, ยัง ปะเรสัง มะมายิตัง,

เถยยา อะทินนัง อาเนติ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนลักทรัพย์ที่สู้อื่นหวงแหน ไม่ได้อนุญาดให้ ในบ้านหรือในป้า

พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

โย หะเว, อิณะมาทายะ, ภุญชะมาโน ปะลายะติ,

นะ หิ เต อิณะมัตถีติ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนที่กู้หนี้มาใช้แล้วกล่าวว่า หาได้เป็นหนี้ท่านไม่ หนีไปเสีย พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

6. โย เว กิญจิกขะกัมยะตา ขั้นถัส์มิง วะชะดัง ชะนัง,

หันตา กิญจิกขะมาเทติ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.

คนฆ่าคนเดินทาง ชิงเอาสิ่งของ เพราะอยากได้สิ่งของ พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

7. โย อัตตะเหตุ ปะระเหตุ

 ธะนะเหตุ จะ, โย นะโร,
 สักขิปุฏโฐ มุสา พ์รูติ
 คนถูกเขาถามเป็นพยาน แล้วกล่าวคำเท็จ เพราะเหตุแห่งตนก็คี เพราะเหตุแห่งผู้อื่น ก็คี เพราะเหตุแห่งทรัพย์ก็คี พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

8. โย ญาตีนัง สะขีนัง วา, ทาเรสุ ปะฏิทิสสะติ, สะพะสา สัมปิเยนะ วา ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนผู้ประพฤติล่วงเกิน ในภริยาของญาติก็ตาม ของเพื่อนก็ตาม ด้วยข่มขึ้นหรือด้วย การร่วมรักกัน พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

10. โย มาตะรัง วา ปีตะรัง วา, ภาตะรัง กะกินิง, สะสุง, หันติ โรเสติ วาจายะ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนผู้ทุบคี ค่าว่า มารคาบิคา พี่ชาย พี่สาว พ่อตาแม่ยาย แม่ผัวหรือพ่อผัว พึงรู้ว่าเป็นคนฉ่อย.

11. โย อัตถัง ปุจฉิโต สันโต อนัตถะมะบุสาสะติ
ปะฎิจฉันแนนะ มันเตติ ตัง ชัญญา วะสะโฉ อิติ.
กนสู้ถูกอามถึงประโยชน์ บอกสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ พูคกลบเกลื่อนเสีย พึงรู้ว่า
เป็นคนอ่อย.

12. โย, กัต่วา ปาปะกัง กัมมัง
 มา มัง ชัญญาติ อิจฉะติ,
 โย ปะฏิจฉันนะกัมมันโต
 ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.
 คนทำกรรมชั่วแล้ว ปรารถนาว่าใคร ๆ อย่างพึงรู้เรา ปกปิดไว้ พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

13. โย เว ปะระกุลัง คันต์วา ภุต์วา จะ สุจิโภชะนัง, อากะตัง นัปปะฏิปูเชติ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนผู้ไปสู่สกุลอื่นแล้ว และบริโภคโภชนะที่สะอาค ช่อมไม่คอบแทนเขา ผู้มาสู่ สกุลของคน พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

14. โย พราหมะณัง วา สะมะณัง วา; อัญญัง วาปี วะณิพพะกัง มุสาวาเทนะ วัญเจติ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนสู้ลวงสมณะ พราหมณ์ หรือแม้วณิพกอื่น ด้วยมุสาวาท พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

15. โย พราหมะณัง วา สะมะณัง วา ภัตตะกาเล อุปัฏฐิเต, โรเสติ วาจา นะ จะ เทติ ดัง ชัญญา วะสะโล อิติ. เมื่อเวลาบริโภคอาหาร คนผู้ค่าสมณะหรือพราหมณ์และไม่ให้โภชนะ พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

16. อะสะตัง โยธะ ปะฟรูติ, โมเหนะ ปะสิกุณฐิโต, กิญจิกขัง นิชิกิงสาโน ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนในโลกนี้ ผู้อัน โมหะครอบงำแล้ว ปรารถนาของเล็กน้อย พูดอวคสิ่งที่ไม่มี พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

17. โย จัดตานัง สะมุกกัง เส, ปะเร จะ อะวะชานะติ
 นิหีโน เสนะ มาเนนะ ตั้ง ชัญญา วะสะโล อิติ.
 คนเลวทราม ยกคนและดูหมิ่นผู้อื่น ค้วยมานะของตน พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

18. โรสะโก กะทะริโย จะ, ปาปิจโฉ, มัจฉะรี, สะโฐ,
 อะหิริโก, อะโนตตัปปี ตั้ง ชัญญา วะสะโฉ อิติ.
 คนฉุนเฉียว กระค้าง มีความปรารถนาลามก มีความตระหนี่ โอ้อวค ไม่ละอาย ไม่สะจุ้งกลัว พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

19. โย พุทธัง ปะริภาสะติ อะถะ วา ตัสสะ สาวะกัง, ปะริพพาชะกัง กะหัฏฐัง วา ตัง ชัญญา วะสะโล อิติ. คนคิเคียนพระพุทธเจ้า หรือคิเคียนบรรพชิต หรือคฤหัสถ์ สาวกพระพุทธเจ้า พึงรู้ว่าเป็นคนถ่อย.

20. โย เว อะนะระหัง สันโต อะระหัง ปะฏิชานะติ
โจโร สะพรหมะเก โฉเก เอโส โข, วะสะฉาธะโม;
เอเต โข วะสะฉา วุตตา; มะยา เย เต ปะกาสิตา.
ตู้ใดแล ไม่เป็นพระอรหันต์ แต่ปฏิญาณว่าเป็นพระอรหันต์ ผู้นั้นแลเป็นคนค่ำช้า เป็น โจรในโลก พร้อมทั้งพรหม โลก คนเหล่าใด เราประกาศแก่ท่านแล้ว คนเหล่า นั้นนั้นแล เรากล่าวว่าเป็นคนฉ่อย.

21. นะ ชังจา วะสะโล โหติ, นะ ชังจา โหติ พราหมะโณ, กัมมุนา วะสะโล โหติ, กัมมุนา โหติ พราหมะโณ. บุคคลไม่เป็นคนถ่อยเพราะชาติ ไม่เป็นพราหมณ์พราะชาติ แต่เป็นคนถ่อยเพราะ กรรม เป็นพราหมณ์เพราะกรรม ท่านจงรู้ข้อนั้น ตามที่เราแสคงนี้.

21. กรณียเมตุตสุดุต (พระสูตรครัสส์งแมคกหป็นกิจอันทึ่งกระทำ)

7.7. 25/6; 7.7.25/308/272

หัวหน้านำ: หันทะ มะยัง กะระณียะเมตตะสุตตะปาฐัง ภะณามะ เส..

กะระณียะมัตถะกุสะเฉนะ, ยันตั้ง สันตั้ง ปะทั้ง อภิสะเมจจะ, กิจนั้นได้อันพระอริยเจ้า บรรลุบทอันระงับกระทำแล้ว, กิจนั้นอันกุลบุตรศู้ฉลาคในประโยชน์พึงกระทำ

สักโก อุซู จะ สุทุชู จะ, สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี, กุลบุครนั้นพึงเป็นผู้อาจหาญและชื่อครงคี, เป็นผู้ว่าง่าย อ่อนโยน ไม่มือคิมานะ

สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ, อัปปะกิจโจ จะ สัสละหุกะวุตติ, เป็นผู้สันโคษ เลี้ยงง่าย เป็นผู้มีกิจธุระน้อย ประพฤติเบากายและจิด

สันตินทริโย จะ นี่ปะโก จะ, อัปปะกัพโภ กุเลสุ อะนะนุลิทโธ, บีอินทรีย์ระงับแล้ว บีปัญญา เป็นผู้ไม่คะนอง ไม่พัวพันในสกุลทั้งหลาย

นะ จะ บุททั้ง สะมาจะเร กิญจิ, เยนะ วิญญู ปะเร อุปะวะเทยยุง
วิญญูชนคิเคียนชนทั้งหลายอื่นได้ด้วยกรรมอันใด, ไม่พึงประพฤติกรรม
อันนั้นเลย (พึงแผ่ไมตรีจิดไปในหมู่สัตว์ว่า:)

สุขิโน วา เขมิโน โหนตุ, สัพเพ สัตตา กะวันตุ สุขิตัตตา, ขอสัตว์ทั้งปวงจงเป็นผู้มีสุข, มีความเกษม, มีคนถึงความสุขเถิด

เย เกจิ ปาณะภูตัตถี, ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา, สัตว์มีชีวิตทั้งหลายเหล่าใดเหล่าหนึ่งมีอยู่, ยังเป็นผู้สะคุ้ง (คือมีตัณหา) ทั้งหมดไม่เหลือ

ที่มา วา เย มะหันตา วา มัชณิมา รัสสะกา อนุกะถูลา, เหล่าใคยาวหรือใหญ่, หรือปานกลางหรือสั้น หรือผอม พี

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา, เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร, เหล่าใคที่เราเห็นแล้วหรือมิไค้เห็นก็ดี, เหล่าใคอยู่ในที่ไกลหรือที่ไม่ไกล

ภูตา วา สัมภะเวสี. วา, สัพเพ สัตตา ภะวันตุ สุขิตตัตตา,
ที่เกิดแล้ว หรือกำลังแสวงหาภพก็ดี, ขอสัตว์ทั้งปวงเหล่านั้น จงเป็นผู้มี
ตนถึงความสุขเถิด

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพละ, นาติมัญเญละ กัตละจิ นัง กิญจิ, สัตว์อื่นอย่าพึงข่มเหงสัตว์อื่น, อย่าพึงคูหมิ่นอะไร ๆ เขาในที่ใด ๆ เลย พยาโรสะนา ปะฎีนะสัญญา นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ,

ไม่ควรปรารถนาทุกข์แก่กันและกัน, เพราะความกริ้วโกรฐและเพราะความคุมแค้น

มาตา ยะถา นิยัง ปุตตัง, อายุสา เอกะปุดตะมะบุรักเข, มารดาถนอมลูกคนเดียว สู้เกิดในตนด้วยขอมพร่าชีวิดได้ ฉันใด

เอวัมปี สัพพะภูเตสุ, มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง, พึงเจริญเมตตา มีในใจ ไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวง แม้ฉันนั้น

เมตตัญจะ สัพพะโลกัส์มิง มะนะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง, บุคคลพึงเจริญเมตตา บีในใจ ไม่บีประบาณไปในโลกทั้งสิ้น

อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ, อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง, ทั้งเบื้องบน เบื้องค่ำ เบื้องเฉียง, เป็นรรรมอันไม่คับแคบ ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู

พิฏฐัญจะรัง นิสินโน วา, สะยาโน วา ยาวะดัสสะ วิคะตะมิทโธ, นอนแล้วก็ดี หรือเป็นผู้ปราสจากความง่วงนอนเพียงใด

เอตัง สะติง อะธิฎเฐยยะ, พ์รัหมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ,
ก็ตั้งสติอันนั้นไว้เพียงนั้น. บัณฑิตทั้งหลายกล่าวกิริยาอันนี้ว่า,
เป็นพรหมวิหารในพระศาสนานี้

ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา, ทัสสะเนนะ สัมปันโน, บุคคลที่มีเมคตา ใม่เข้าถึงทิฏฐิ เป็นผู้มีศีล ถึงพร้อมแล้วค้วยทัสสนะ (คือ โสคาปัตติมรรค)

กาเมซุ วิเนยยะ เครัง, นะ หิ ชาตุ คัพภะเซยยัง ปุนะเรตีติ, ย่อมไม่ถึงความนอน (เกิค) ในครรภ์อีก โดยแท้ทีเดียวแล.)